

Огњен Петровић

РУБОВИ, ПЛАМИЊАЊЕ

ХИПНОС У ОГЛЕДАЛУ

Оживеће нас они што су нас оставили
међу локвањима
тако да у беоњачама плута –

рибњак, презент у тресетишту,
ноћ нагло пала
на сву откинуту дугмад:

међу покретним огледалима
наша се лица *сас*шављају
и ломе –

држећи овај нетакнути свет
зањихан

у прелому зеленила,

међу латицама,

у равнотежи.

БЕЗ КИШЕ, РЕЧИ И ПАСА БОЈЕ РЂЕ

Историја се завршила
у тренутку
спуштања руку
крај сасвим усправљеног тела:

coupe de grace
тако је и морао да изгледа,

са осмехом расијеинушим у бесконачносћ,

као пољубац олова
и меког ткива,

без кише,

речи,

паса боје рђе,

и неког божанства
палог тек да обећа
наступајући еон сунца:

трем,
радосне гласове
у дворишту,
закон пада претворен
у неоповргнуто
пророчанство о трајању.

КАСНИ КВАРТЕТ

Антоан или Виктор,
свеједно је ко ће се одазвати,
Карло, Евген или Мартин:

сањам тренутак када ће угасити
најупорнију лампу
у соби
за госте и убиства:

тако је лакше замишљати
лишћем затрпани Краков
и
касни ноћни квартет
у опустелом вагон-ресторану,

под срчком фотона,

међу свим тим морским псима
насуканим на подневним јастуцима.

РУБОВИ, ПЛАМИЊАЊЕ

Ниски прелет птица
са једног на други крај историје
означио је
завршетак карневала:

море се додирнуло са пустињом,

сенке очврснуле
на рубовима слике:

остало још сасвим мало места у углу,

за фигуру ловца

навикнутог на замрзут предео,
сумрак
и сва наша непомична лица која ишчекују.

ВРЕМЕ ВЕЛИКИХ ВЕТРОВА

„...сїајаћеи сам када се велики веїрови їодиїну.”
Е. С.

Време великих ветрова –

кожа је ољупани пергамент
са само једном написаном речју

дужом од прерије и повратка кући
по киши,
на гримизним коњима.